

147. Neszosz, a kentaur elrabolta Héraklész feleségét, mire a félisten megölte, de inge véres lett, és haláláig égette a testét.

148. Cioran: OEUUVRES, 755.

149. Uo. 805.

150. Cioran: LA SUPERSTITIION DE LA CLARTÉ. *L'Herne*, 2009. 165. k.

151. Cioran: L'ÉLAN VERS LE PIRE. Paris, 1988.

152. Pascal: PENSÉES. Paris, 1925. 187. Itt, a fordítás alapjául szolgáló kiadásban a kérdőjel helyett felkiáltójel áll.

153. Blaise Pascal: GONDOLATOK, 102. http://www.ppek.hu/konyvek/Blaise_Pascal_Gondolatok_1.pdf (2014-03-31).

Győri László

DICSŐSÉG

Egy német juhászkutya élt még a szobában,
egy jámbor cerberus, a nő egyedüli
társa, megbántott lelkek, egymás ikrei
a kívülre jutottak árva táborában.

Ilyen fenevad volt az őre kiskorában,
s ilyet dédelget most, egy ilyen vérebet?
De a farkaskutya szelíden rálesett,
s fejét a földre nyújtva elmerült magában.

Karján egy halhatatlan, örök tetoválás
másolta lassan a karomra bélyegét;
halhatatlanságba így vitt a mélysötét,
ha nincs megbocsátás, ha így van megbocsátás.

Trismegistos! Háromszor dicsőbb, mint a Sátán.
Háromszor dicsőbb. És csöndesen elaludt.
Alkalmak Istene, aki összehozni tud,
majd virrasztasz-e éjjel a nő álma láttán?

A múlhatatlan árnyék, a fekete démon
a szobába kúszott, és én a diadémon,
a fejéken babráltam, rőt vörös haján.

Gyönyörű Medúzám! De tudtam, illanékony
órában lankadunk, hiába nyújtanám,
eltűnik minden perc, a pír, a folt, a vérnyom.

EGY NYÁRI DÉLUTÁN MARADÉKAI

A súlyos kert karéjában
egy viharlámpa éled
olyan lapos lánggal,
akár egy falevél.

A nehéz fák alatt
egy kimustrált szekeret
húznak a virágok
egy elfelejtett úton.

A fák lombja sűrű és komoly,
a lomha hintaágy
súlyosan nekilődül,
s elalszik, mire visszatér.

A kert üres tányérján
nevetés maradéka,
egy félrebillent kanál,
egy lerágott szenvedés.

A zöld kert asztalán
érintetlenül
egy pohár sírás,
amelyet nem ittunk ki.

Szuly Gyula

MI MARAD?

Mindegyre dúsabb tájékoztatás!
Végre tudom
(már nem csak sejthetem),
ki mit tett vagy
nem tett
bár kellett volna, hogy tegyen
és mi okból velem,

és már végre egész alakot ad
akár támadható pontokat is maga ellen
áttekinthető történetem.

Tegyem a dolgomat?
Vagy inkább csak teszem,
mint akinek keze a kilincsen
és rákiált magára:
– No, menjek már!
(és nem megy.)

No, itt is voltam!
mondom körülnézve
nagy fontosan,
mint akinek még dolga van
ezen a világon,
de nem cselekszi
és marad,
ahogy zenei mondat, amikor
a zárlatát még
fordulat által késlelteti,
vagy mintha pályaudvaron
bemondják: „Késik a vonat!”
s a késését nehezen viselik
a várakozók,
már izzadó kezek
tartanak csokrokat
s az üdvözlő szavak lelkesedése
is lohad.

Minden kilincsen ott már a kezem,
mindenünnen éppen indulok,
s bár csak fél füllel
vagy azzal se hallgatok
a hívó szavakra.
Mi érdekes? Még a pénz marad.
Kissé élénkebben közeledhetne,
vegye észre, hogy még itt vagyok!
Bár ez a hajlék is váróterem
(ő maga is várja, mikor indulok),
ahol nem csak a vonatok
vagy gépek indulása,
amit figyelek.
Ide azok is félve jönnek,
akik hozzám még beköszönnek,
van-e még bennem valami
és az ő szavuk tudom-e még hallani?

Mi marad? Drága világítás
egy éjjel-nappal éjsötét szobában,
még oda is átmentett kedély,
mely attól jó, hogy annak született.
(A konyha asztalához közelebb
a fény, és ott olvasni is lehet.)
A vendégeket
is legjobb a konyhában fogadni.

Szemlélődés? Az is marad!
Nyisd ki a konyhaajtót,
és a szobában tárd ki szélesebbre
a tűzfalra nyíló ablakodat.